

571CH - 2.7.2008

DNES

STŘEDA 2. ČERVENCE

NÁDHERNÝ LETNÍ DEN

LS Na holou, Hořovice
Divadlo Karla Pippicha v 15 a 18 hodin

TUČŇÁKŮV VÝLET

LS Krab, Praha
DKP malá scéna v 11, 14 a 16 hodin

CHUDÝ A VESELÝ

LS Moje pětka, Jaroměř
POPŘEDU-POZPÁTKU POVÍDÁM POHÁDKU
LS Uzel, Chlumec nad Cidlinou
MED v 11, 14 a 16 hodin

MŇAM POHÁDKY

Divadýlko Kuba, Plzeň
(Doplňkový program)
MASH v 10, 15 a 17 hodin

KAMELOT

Letní scéna – Resselovo náměstí v 19 hodin

VEŘEJNÁ ROZPRAVA + SETKÁNÍ S PORADATELI

Klub ve 20 hodin

KONCERT U KAŠNY – VLADIMÍR VEIT

Letní scéna – Resselovo náměstí ve 21 hodin

VETŘELEC

Kristina Maděričová
Doplňkový program
DKP malá scéna ve 21 a 22.30 hodin

ZÍTRA

ČTVRTEK 3. ČERVENCE

KAMENNÝ HOST

Závěsné divadlo, Jičín
Divadlo Karla Pippicha v 15 a 18 hodin

SLEČNA ANNIE

K. Trmačová, Hradec Králové

CAMIADA

LS Vlastislav, Hradec Králové
DKP malá scéna v 11, 14 a 16 hodin

HOTEL BERÁNEK

aneb **POZOR ZA DVEŘMI JE VLK**

LS Střípek, Plzeň
MED v 11, 14 a 16 hodin

INDIVIDUÁLNÍ VÝSTUPY S LOUTKOU

různé soubory (Doplňkový program)
MASH v 10, 15 a 17 hodin

BRAN

Letní scéna – Resselovo náměstí v 19 hodin

VEŘEJNÁ ROZPRAVA

Klub ve 20 hodin

LOUTKÁŘSKÝ BÁL

Restaurace Modrá hvězda ve 22 hodin

4

Krvavá Mary,

kletba, tomaty, tabasco, gardénie, Méchiko. Aneb Vyroby si své letadýlko. „La Kantýna“. Aneb Anička Ducháňová.

je to moje účhylnka a představení vznikají z radosti. Ti, co mají jasno už na škole, si vytvářejí kontakty a pomalu se rozjíždějí. Jenže já začala až po škole.

A teď: amatérské festivaly jsou uzavřené a profesionální, kde mě neznají, se neotvírají. V lečtém se cítím jako amatér. Dlouho jsem se neodvážila nabízet svá představení na profesionální úrovni. Až jsem to zkusila s letošní Skupovkou a oni „La Kantýnu“ na základě videa přijali.

Čím se tedy živíš?

Hraju se skupinou Jablkoň, dále hostuju v divadlech. Třeba v brněnském Divadle Husa na provázku, kam jsem dělala konkurz na „Lásky jedné plavovlásky“. Vyhráli jsme ho dvě

a alternativujeme se, v mém případě jsou to „Lásky jedné tmavovlásky“. S Vladimírem Morávkem, který inscenaci režiruje, jsme si porozuměli. I když náš přístup k divadlu je vlastně protipól: já mám hravý a on perfekcionista a občas pocítuji určité „režijní násilí“. Vladimír Morávek je ale člověk, s nímž bych ráda zůstala v kontaktu lidském i profesionálním. A režisoval moji komorní hru „Krásný svět“. Důvěřuju mu, protože to, co dělá, bere vážně. A já si myslím, že když chce člověk něco dělat pořádně, musí tomu věřit a musí si to obhájit.

Na Skupovce jsi hrála i v inscenaci „Nos“ s nedávným absolventem DAMU, slovinšským loutkářem Matijou Solcem, což už je dnes u nás poměrně vyhlášená osobnost. To byl váš první společný projekt?

Mý jsme se znali, kamarádili, chodili si vzájemně na své věci.

A pak získal Matija v Lublani ve Slovinsku grant na „Nos“. Je to naše první společná věc.

A jelikož máme oba dva dost specifický přístup k divadlu, tak jsme spolu trochu bojovali. Museli jsme své rozdílné přístupy skloubit, k čemuž přispěla i slovinšská režisérka Vida Lerkvenik.

Pojďme k „La Kantýně“. Ta vznikla jak? Dvoje prázdniny jsem strávila v Mexiku. A byla jsem tam šťastná. Zamilovala jsem se tam a ten Mexičan mi nosil každý den

DISKUSE JE DNES!!!!!!!!!!!!!!!

Máme-li zájem o budoucnost LCH, sejde-me se dnes po večerní rozpravě o představeních v Klubu Divadla Karla Pippicha. Najdeme se tam a nebudeme mlčet, protože budeme mluvit. K věci.

MĚNÍ SE ČAS

Představení Kamenný host Závěsného divadla Jičín se ve čtvrtek posouvá (v případě druhého uvedení) o půl hodiny – tedy na 18:30. Představení v 15:00 zůstává beze změn.

ZTRACENÉ KLIMA!!!

Přišla paní Petra, které se ztratilo „Klima školy“. Je přítulné, formátu A4, červenohnědé, rodokmen z vydavatelství Olomouc 2008. Případnému nálezci děkuje Petra, nálezce necht' vrátí klima do Valderonu, ten už se s Petrou rád spojí.

POZOR ↑↓ POHOV

kytičku gardénii. Ty oni ženám nosívají. A ty ženy si je dávají do výtřihů a podobně. A gardénie po celý večer silně voní a rychle vadnou. Příběh těch květin mě zaujal. Ještě k hudbě: měla jsem z Mexika dvě CD, pouštěla jsem si je a vzpomínala a brečela a pak jsem vybrala dvě písně. A kluci z kapely je dotvořili instrumentálně. Ještě bych měla říct, že mojí významnou psychickou i dramaturgickou podporou při vzniku „La Kantýny“ byl Petr Pola. **Jak to bude s tebou divadelně dál?** Michal Němec z Jablkoně mě podporuje a říká, ať už nikde divadlo nehraju a soustředím se na své projekty. Nemusí být nutné s loutkami, divadelní prostředky vybírám tak, jak je cítím. Takže se uvidí.....

Ptala se Petra Kosová 2

Vendelín Budil: Z mých ředitelských vzpomínek

(úryvek z XVI. kapitoly), Český čtenář 1920

Z Hradce Králové, který byl pro nás příjemnou štáci,

jeli jsme 13. prosince vesele a to tím veseleji,

že nám kynula neměně příjemná a milá štace – Chrudim. (...)

Doba předvánoční není nikde zvlášť dobrá, ale my spečali do Chrudimě vždy a nejraději koncem prosince, jen abychom mohli se zúčastnit tamějšího „sylvestra“. V Chrudimi slavili originálně veselý „sylvestr“. Dámy zůstaly doma a páni se sešli in besedním sále k společné večeři. Proč dámy nebyly zvány, nevím, také jsem se potom nikdy netázal, ale jistě to mělo svůj důvod. Bylo to snad trochu negalanťní, ale nikdo z nás je v ten večer nepostrádal. (...) Účastníci se rekrutovali ze všech tříd a vrstev společnosti. Od purkmistra a presidenta dolů až k diurnistovi. Herci, tovarníci, majitelé domů, advokáti, úředníci, výtvarní umělci atd., všichni v ten večer tvořili jedinou rodinu. Bylo to krásné a veselé. Společná večeře všem chutnala, postaral se o ni vždy svědomitý hostinský v besedě bratr Nožička s četným ženským personálem, který ovšem neopustil kuchyni. Couvert stál celou zlatku, rozumí se bez piva. Byly vždy tři chody. Po večeři následovala volná zábava, kořeněná komickými výstupy, jež obstarali vždy ochotníci a herci. Přednášely se i někdy dosti štíplavé kuplety s narážkami na jednotlivé přítomné kapacity. Každá taková vtipná poznámka byla přijata jásavým smíchem a ti, kterých se dotkla, nesměli se zlobit, ani cítiti se uraženi. (...) I dvojsmyslný vtip se snesl s podia, nikdy však žádná výstřednost. Když se blížila půlnoc, vystoupil v průvodu

leandr, oligarchie, orchidej. Předepsané od grafika O. Proč ne Gé? Jako gardénie? Vůně, vhodná k vůni tabasca, rajske štávy a ginu či vodky? K vůni ducha aň Ičky? Proberme to rychle, dřív, než se slezou rozhádání šneci přeci! Nebo popletení lidé, kteří nevědí, které děti jednají autenticky, a které jsou šikovné i navrčené. Vrrrrr!!!! Méééééééééé!!!! No, a jinak jsme rádi, že se vám líbí bubliny veValderonu. Porotce Vratislav Šrámek s.bublínou měl obrovský úspěch, můžete se přesvědčit na oknech redakce Valderonu, kde vznikl dokonce cyklus „Šrámkův Chrudim“. Jak to dělá, že si ho tak všímají? Inu, a ještě jedno pletené inu. Rukama máchejte, Hynkové, nebo si vás nevšimnou. A všimnou-li si, pak okno, do duše oko.

Kosa Vestra

Vyroby si své letadýlko – to je dost neobvyklý název divadelního souboru. Je pro diváky návodný? Nebo jak vznikl? Náhodou. Vzniklo první moje představení a divadlo nemělo název. A volali organizátoři z místa, kde jsem měla hrát, prý, jak se divadlo jmenuje. Tak jsem řekla první, co mě napadlo: „Vyroby si své letadýlko“. Pak jsme o názvu spekulovali: hodné lidí říkalo, že je nemožný. Ale vlastně v tom názvu je to domácí kutilství; tak jak se lepší při výrobě letadýlka prsty a všechno se sype a míchá s jinými věcmi – takhle vlastně vznikají moje představení. Rozhodla jsem se u názvu zůstat.

Před čtyřmi lety jsi absolvovala na DAMU, na katedře loutkového a alternativního divadla. „La Kantýna“ hostovala na festivalu profesionálních loutkových divadel Skupova Plzeň a teď soutěží na národní přehlídce amatérských divadel Loutkářská Chrudim. Jak to tedy je? Jsi profík nebo amatér? Jak to cítíš? Když jsem studovala, řešila jsem jiné věci: vztahy apod. Teprve po škole jsem si začala hledat cestu k divadlu a loutkám, se kterými jsme ve škole vlastně až tak nedělali. Já se tímhle neživím,

valderon
šátrá
radí
poučuje

V. Král:

Kdy může pes na jeviště?

Valderon:

Když nese v zubech dítě.

3

:krajské doroty:

LS Moje pětka ZUŠ Jaroměř

Chudý a veselý (Jarka Holasová podle Veselá chudoba z knihy Nejstarší české pohádky)

Scénu tvořil dvojílný paraván se dvěma okny. V oknech i nad nimi na paravánu se hrálo. Hrálo se malými loutkami-manekýny, které měly ze zadu v hlavě vodiče tyč. (Trochu vadilo, že bylo vidět holou ruku vodiče – chtělo by to rukavice nebo kratší tyč.) „Natahovací“ ruce na gumice pak umožňovaly razantní a zřetelné gesto dcer při škemrání u bohatého a mamon neustále přepočítávajícího otce o peníze. Ono gesto „Dej!“ se pak dařilo pokaždé poněkud jiné, stejně jako variabilita ženského „vřiskotu“. Chudý a veselý muzikant pak je představován živě - usmívajícím se chlapcem hrajícím na housle. Velkou předností inscenace je kvalitní loutkohercká práce dětí, takže příběh, který je v podstatě anekdotou, se podařilo naplnit i při jeho rozvedení a rozehráni do délky kolem dvaceti minut. Jen závěr do výrazné tečky příběhu tak docela nevyšel a oproti do té doby zvládnutému temporytmu inscenace působil poněkud matně a jakoby do ztracena.

Alena Exnarová

LS Uzel ZUŠ Chlumeck nad Cidlinou

Popředu pozpátku povídám pohádku (lidové pohádky v úpravě souboru)

Když se předloni soubor představil s Pohádkami o prasátkách, vyčítali jsme jeho vedoucí Romaně Hlubučkové, že je příliš vidět, že pohádky vznikaly samostatně a teprve potom byly poskládány do celku. Výraznou kvalitou letošní inscenace je mimo jiné právě fungující celek. Legrační či téměř nonsensové předlohy jsou ztvárněny nápaditě, prezentovány svižně a končí dřív, než se nápad vyčerpá. A je evidentní, že na vzniku inscenace měli interpreti svými nápady, citlivě usměrňování svou vedoucí, nemalý podíl. V úvodu nás nutí dívka vyjádřit se, zda chceme či nechceme vyprávět pohádku (zapomněla jsem o čem, ale to není podstatné) a kladná i záporná odpověď je špatně (tento atak v podstatě předznamenává charakter následujících pohádek), ale pak ji našťástí odvléče kolegyně a zapojí mezi ostatní, kteří společně vyprávějí nejprve pohádku o dvou myškách (kornoutové loutky na stole), z nichž jedna uhořela a co si kvůli tomu udělaly všechny předměty či živočichové, kteří se o tom dozvěděli (leporelo s pohyblivými částmi). K překlenutí přestavby dvě dívky pomocí nitě a prstýnku předvádějí ve vtipných variacích postupně přecházení oveček přes lávku. Poté se dostáváme k stínohře, kde se odvíjejí další tu více tu méně vtipné sekvence. Stínohra by ještě potřebovala zpřesnit, protože i když jsme vnímali představení jako ucelené, jeho první část je zatím přece jen razantnější a výraznější. Přes tuto připomínku jde ale rozhodně nejen o kvalitativní posun v práci tohoto souboru, ale o inscenaci, která by program LCH rozhodně obohatila.

Alena Exnarová

4

LS KRAB Praha

Tučňákův výlet

LS Krab, což jsou dvě učitelky z mateřinek s harmonikou, několika klobouky, kterými charakterizují patřičnou dramatickou postavu, a především dvěma kulichy, které se otočením na rub lehce změní v tučňáky. Odvyprávějí, odezpívají a na jednoduchém paravánu sehraji **Tučňákův výlet**, putovačku o tom, jak se ten menší na ledové kře dostal až do teplých krajů, trochu k rozumu přišel a šťastně se zas vrátil za bráškou k severním pólům. Jednoduché, ale domyšlené, hravé a kontaktní představení, se kterým šli diváci malí i velcí od začátku do konce, a porota Barboře Kocábkové a Janě Samkové přičkla hlavní cenu.

Výňatky z článku Vlasty Polednové – Loutkář 3/2008

Spolek loutkářů Na holou Hořovice

„NÁDHERNÝ LETNÍ DEN aneb KDO JSME, KAM JDEME A KOLIK NA TO MÁME“

Koláž na motivy textů D. I. Charmse Spolek loutkářů Na holou během své čtyřleté existence vystoupil na přehlídce Pražského Tajtrlika již potřetí. Již na loňské přehlídce překvapili poměrně různou parodií husitské kapitoly našich dějin v inscenaci „Zkáza Adamitů. I uvedení koláž na motivy ruského autora Daniila Ivanoviče Charmse, kterou po prvním předvedení 30. března soubor premiéroval na přehlídce Pražského Tajtrlika, ukazuje na přemýšlivý přístup k tématu, uzrávající v procesu nastudování. Doporučení inscenace k účasti na Loutkářské Chrudimí 2008 vychází z přesvědčení celé poroty, že jde o práci souboru, který v průběhu třech let prokazuje mimořádný vzestup, cílevědomé hledání a prohlubování herectví s loutkou. Jde o výsledek, který by měl být konfrontován s prací ostatních vyspělých souborů, protože právě takový kontakt může tento soubor znovu posunout o výrazný kus dál.

Jiří Středa

VOŠ herecká PRAHA Aj, já koza

Mrtvá maska musí ožít

V inscenaci VOŠ herecké z Prahy se pracovalo s maskou, která se stala nedílnou součástí hercova projevu. V hraní s maskou a v přístupu k masce (jako takové) vidím velký nedostatek této inscenace. Jistě, chápu, inscenaci studenti nastudovali v druhém semestru prvního roku studia na VOŠ a teď už jsou absolventy. AJ JÁ KOZU tedy hráli nesčíslněkrát a tak se nelze divit, že přesnost hraní a s tím související i vnitřní zaujetí a další stránky interpretace musely jít svou kvalitou dolu. Přesto mám pocit, že i když tenhle „provaz“ semele to podstatné v inscenaci, základ herectví s maskou musí (i po tak dlouhém hracím maratónu) v představení zůstat. Masky přece skrývá, aby jiné odhalovala. Díky masce se hlavním výrazovým prostředkem stává tělo. Mrtvá maska musí ožít. To je základní věc techniky herectví s maskou.

„Maska pomáhá hercovi pochopit a rozvinout smysl pro objevování, vědomí prostoru, přítomnosti a hluboké uvědo-

mění si sama sebe. Je to vyjimečný nástroj ve výuce herectví.“ říká Silvano Panichi. A tak nemusíme projít ani Lecoquovou školou, aby pro nás bylo ledabylé „předupívání si“ a poloviční nakročení k hereckému gestu - pro hraní s maskou opravdu málo.

A ještě takový malý dodatek: Jacques Lecoq byl pedagog a mistr své vlastní objevené metody, miloval sport, akrobacii, přírodu, architekturu, italské divadlo: „commedia dell'arte“ a masky. Tělo pro něj bylo středem celého učení, protože právě skrz tělo pro něj ožívá divadlo. Jeho metoda je velmi konkrétně založená na základních přírodních zákonech.

„Buďte přírodní zákony používat a budete dělat divadlo a nebo je budete ignorovat a budete, tak na nejvyšší dělat literaturu v kostýmu.“

Petra Tejnorová

U masek a loutek

byl k výrobě použitý mirelon (šedá izolační hmota), se kterou jsme pracovali ve výtvarných seminářích na minulých ročnících Chrudimí. A je tu zase! Ale chci předběhnout možná podezření, opravdu nejsem reklamním agentem ani dealerem výrobce tohoto skvělého matroše.

Irena Marečková

Diskuse

Po upřímném vykopnutí: „líbila se výtvarná čistota pomůcek a to bylo všechno“, se diskuse téměř nerozproudila. Soubor na rozpravu nezůstal, takže po vznesení námítky, která se vyslovovala k problému pohybu – herci prý užívali povrchní pohybové klíše a mohli si s tím víc vyhrát, zazněl už jen jediný dotaz: jaká byla cílová skupina představení? Otázka bez odpovědi osaměla v Klubu. Howgh.

(kun)

Nepřítelem je mechaničnost

Myslím, že největším nepřítelem je mechaničnost a rádooby jednoduchost

5

a lidovost v přístupu k interpretaci této látky. Říkadla, verše, tanec i koledy jsou o radosti a chytrosti.

Vratislav Šrámek

LS K. JAROMĚŘ

Srdce víc než noha

Je senza

Jak jste se všichni s nástroji, pro vás donedávna neznámými kolegy na divadle, poprali. Zkuste jen, prosím, nepodcenit jejich vztah k teplotě. Taky jim z těch změn občas „hrabe“ a nesládky pak ani u kulatého stolu, natož v drsném Skotsku. Díky.

Vratislav Šrámek

Reflektory

V této inscenaci reflektory dramatičovaly, vytvářely i modelovaly obraz a je to jeden z mála souborů, který se světlem jako inscenačním prvkem vědomě pracoval. Mám jen drobničku pro inscenátory nejen tohoto kusu. Věnujte také pozornost záhledům z krajních sedadel prvních řad hlediště i nechtěnému stínění si loutkami při použití dramatického svícení pod ostrým úhlem.

Irena Marečková

Diskuse

Zazněla otázka, čemu vlastně měla sloužit druhá půlka představení, která podle mínění tazatele nesouvisela s první polovinou? Tvůrci odpovídají, že druhá pohádka vysvětlila téma první, údajně naznačila genezi příběhu. Další diskutér ocenil pomalé tempo představení a výtvarné pojetí. Zazněly výhrady k nešťastnému rozvržení v prostoru. Divákům vpravo omezovala výhled sedící dvojice nebo reflektory. Pochopení vztahů mezi postavami neprospěla různá přijmení bratrů. Pochybnosti v některých také vyvolala počuchlost příběhu – to je fakt Skotsko? Odpověď: to je Šerfnovo popř. Polehňovo Skotsko. Prostorově velkoryse pojatá scéna umožňuje zvýraznění „symboličnosti“ loutky, která měla volnost pohybu a díky tomu opouštěla mantinely pouhé nápodobu lidských pohybů (realismus), což bylo šťastné.

(kun)

Samozřejmě, že

ta inscenace Srdce víc než noha nese četné znaky toho, že vznikla jako úkol, lekce, cvičení loutkářského školení; koneckonců – název souboru K- jako konzervatoř to jednoznačně potvrzuje. Problematika tohoto vzniku se promítá do řady jen nahozených, nedořešených detailů, které sice nijak vážně samy o sobě nenarušují inscenaci, ale ve svém součtu zabraňují tomu, aby dorostla do sugestivního představení plně přesvědčující svou kvalitou. Ale jedna věc je tu důležitá a podstatná: způsob jak se pracuje s loutkou. Je to loutka, která svou vizuální podobou chce – a také to činí – napodobovat skutečnost – lidi, zvířata. Využívá tedy jistého napodobovacího, mimetického principu, kterého je loutka jako znak schopná. Ale loutka je také věc, která působí svou vlastní prezentační silou, a zejména v umělém světě divadla se proto může stát snadno a hned symbolem, kterému je dovoleno existovat, fungovat a nabývat smysl v naprosto fiktivních kontextech, a činit to, co by loutka napodobující reálný svět nikdy činit nemohla. A tohle je v této inscenaci uplatněno měrou vrchovatou. Takže kdyby nic jiného, tak jenom tohle dělá z této „školské“ inscenace záležitost divadelní hodnoty, kterou nelze pominout.

Jan Císař

6

PaLS Pampalin TURNOV

Teta to plete

Představení nese jasné známky

kvalitního pedagogického vedení dětí a jejich dlouhodobé divadelní průpravy. Jen místy působí jejich projev trochu zmechanizovaně, což můžeme přičítat i třetímu reprízování v rámci jednoho dne či neplánovaným záskokům. Otázkou ovšem je, zda na tom nemá svůj podíl poněkud komplikované rámování hry. Soubor pracoval s knížkou Teta to plete Ivony Březinové. Přestože nejde o dílo vysoké literární kvality, dětem momentálně odrostlým klasické pohádky nabídl podnět k lákavé hře založené na proplétání a matení známých pohádkových motivů. Děti na scéně ale nemají šanci vytvořit dojem spontánní bláznivé hry, která jako by vznikala „tady a teď“. Hrají si na tetu, která vypráví pohádky popletené a její zmatené výplody ilustrují a rozehrávají. Z tetina košíku vytahují kostýmní prvky a rekvizity, které jako zázrakem vždy přesně vyhovují jejich potřebě. Vznikající rozpor mezi hranou spontaneitou a dokonale připravenými pomůckami a scénou je pak brzdou uveritelné hry, která by vznikala přímo před zraky diváků a dětem by dodávala potřebné impulsy k tomu, aby byla jejich hra i při dalších reprízách stále živá. Pokud by byla navíc hra dětí nastolena přímočařeji a k proplétání pohádek by docházelo z jejich vlastního potěšení, kladli bychom mnohem menší nároky na dramaturgickou stavbu příběhu, kde vlastně neplatí žádné zákonitosti a je dovoleno úplně cokoliv.

Jakub Hulák

Krásně basujou

Kluci i holky krásně basujou a bude paráda, když to příště zkusíte trošku výš. Bude se vám to líp dělat a budete prostě dobří. Pam pam.

Vratislav Šrámek

Čistota

zvolených výtvarných prostředků. Hand-made výtvoři pletoucí(se) tety klubka, plédy, čepice, ponožky... Chudák Koblížek byl ale vylepšený o očička a nožičky docela zbytečně. I se zlatým proužkem mohl zůstat jako klubko vlny a byl by kompletní. Buchta by mu nemohla zavázat sřevíc, protože nemá, na čem by ho nosil...

Irena Marečková

Diskuse

Soubor Pampalin byl představen jako dramatický kroužek, pět lidí z devíti byli záskok, což může leccos vysvětlit. Některým divákům se popletené pohádky líbily, jiné nezauly, motivy podivné – pusa kozy princezně. Proč jsou pohádky dvě, proč právě tyhle dvě, jak spolu souvisí? V žádném případě nejde o nějak hodnotnou literaturu. Přesto tento typ humoru odpovídá věku a zkušenosti dětí. Možná by bylo lepší, kdyby děti pletly pohádky samy. Děti působily poměrně přirozeně, chápaly humor, pro někoho ale byl jejich vztah příliš narežirovaný – jakože hra vzniká, ale přitom je pečlivě připravená. Problém nastal s dvojitým rámcem. Postava tety byla pro jevištní ztvárnění zbytečná. Pěkné a jednoduché výtvarné prostředky, koblížek ale zbytečně konkrétní, nemusel mít očka, nožičky.

7

frk

DLS Blechy

JAROMĚŘ

Potkal šnek šneka

Vedoucí souboru Blechy

Janě Dvořáčkové se v milé drobnice podařilo přesně odhadnout stávající možnosti skupiny nejmenších dětí, nabídla jim odpovídající námět a možnost setkání s jednoduchým typem loutky, který jsou se svou nevelkou divadelní zkušeností schopny zvládnout. I přes avizovaný autorský vklad samotných hráčů se navíc podařilo jednoduchý příběh velmi přesně vystavět a vypointovat. Rezervy bychom mohli hledat snad v animaci loutek, která je přesnější a propracovanější u obou šneků než u dalších zvířecích postaviček (motýl, beruška). Každé z dětí má ale v inscenaci přesný a věku adekvátní úkol, k jehož dokonalejšímu naplnění se s dalšími reprízami postupně propracovává – to je další sympatický, tentokrát především pedagogický aspekt této drobné hříčky.

Jakub Hulák

Maňasi - chňapky

Jsou animované přirozeně prodlouženým gestem ruky dětí při hře. Výtvarná podoba je obalem toho gesta a skvěle funguje. Vyvolávala očistné, hřejivé emoce a byla vzdálená jakékoli podbízející se zkýčené roztomilosti.

Irena Marečková

Může dělat šnek

nějaký zvuk? A myslíte, že na divadle by mohl? Třeba je to taková děsně pomalá koloběžka. Díky.

Vratislav Šrámek

Diskuse

Jarka Holasová představila soubor Blechy, jde o děti a kamarády dětí mamin z MAMIN v Jaroměři. Představení se líbilo, bylo hravé, krátké a přesné. Příběh i prostředky adekvátní věku a zkušenosti dětí. Pochváleno bylo odkryté vedení i typ a provedení loutek – pěkné chňapky – plyšky. Motýl mohl být v řešení odlehčenější, na druhé straně byl stylově jednotný s dalšími loutkami. Práce s loutkou byla citlivější a přesnější než u některých dospělých, bylo znát dobré vedení. Drobné problémy byly v nevyrovnanosti loutkoherců (například slabší beruška). Je to dobré vykročení do světa loutkového divadla. Jako každý rok vyprovokovala dětská představení diskusi o tom jak hodnotit

dětské divadlo, jestli použít stejná kritéria jako na dospělé. Zda nejsme příliš ovlivněni roztomilostí dětí, příliš rozněžnění. Dle mínění většiny nejsme. Je-li nám představení pevný divadelní tvar, máme právo hodnotit tento výsledek, ať už ho bylo docíleno pomocí prostředků dramatické výchovy nebo jinak. Vždy jde ale současně i o výchovu dětí k divadlu a divadlem (ale u dospělých ne?) Na Chrudimi je znát kontinuita dětských, teenagerovských a mladých souborů – kde je ta hranice odkdy by sem děti měly jezdit? Děti mohou být na jevišti pokud na něm jsou to, co jsou. Pokud jsou schopny určité míry znakovosti. Nikdy nekončí diskuse na toto téma si žádá další čas a prostor.

frk 8

LS Vytvoř si své latedýlko

PRAHA

La Kantýna

Lehce hororový

Inscenace přináší lehce hororový a přitom zvláště něžný příběh „protkaný malinkými loutkami na malinké scéně a něžně tesklivou, živě provozovanou hudbou v celém prostoru jeviště. Herečka, zpěvačka, instrumentalistka, je zároveň animátorkou oněch malinkých loutek v malinkém dramatickém prostoru - jakési umné bedny či kufru a zdá se i živou alternativou hlavní dramatické postavy. Přes velmi dobré fázování textu a zvuků s animací loutek, pěkný zpěv a dobrou hru na saxofon, výbornou instrumentální sekci, zůstává inscenace stát někde na rozcestí – o kom, či o čem vlastně je. Čím dál delší písně, trochu nešťastně nasvícená scéna kdy loutčky nejsou dostatečně vidět, zpěv a hra na saxofon trochu přibližně jak v intonaci, tak v hereckém projevu - jak je to s tou dramatickou postavou? Je-li jí zpěvačka, pak může zpívat půvabně nepřesně, ale na tak nedramaticky dlouho. Je-li inscenace jakýmsi, v dobrém slova smyslu, šantánovým výstupem, ať písně znějí, ale pak musí být jejich interpretace o třídě vyloučené a miniaturizace loutek a hlavního dramatického prostoru se logicky jeví jako omyl. Může se vřítat dojem, že jde jen o jakousi poněkud sebestřednou prezentaci jedné osoby. A to je velká škoda a určitě to nebyl záměr. Touto inscenací A. Dučaňová vstoupila do bouřlivých vod vztahů mezi složkami divadelního výrazu, kde se s přibližností v některé z nich, může otráset celek. Myslím si - pracuj, umíš toho víc a stojí to zato. Písně v Tvém podání mohou svítit i v nedostatku světla.

Vratislav Šrámek

Mrzelo mě,

že mi Anička už při vstupu do sálu prozradila pointu drastického konce. Rozdávala se nealko Bloody Marry. A tak od momentu, kdy na židličky v putyce zasednou štamgasti – Rajští Jablkové a vím, že od chlastu a oplzlostí bude spasen svět, vyhlížím mixér... Hospodské krabici by prospělo světlo uvnitř i s možnými změnami světelné atmosféry, neb právě čelní svícení z dálky a jednoho směru a navíc s jedním teplým a druhým studeným filtrem čitelnost a atmosféru přizábalo.

Irena Marečková

Diskuse

Soubor, potažmo Aničku Dučaňovou, představil Štěpán Filčík. Problém zařazení amatér – profesionál si žádá širší pohled a další diskusi. Zazněla chvála i pochybnosti. Pro někoho obě vyrovnané složky – divadlo a zpěv, fungovaly, jiným se nespojily. Více koncert, než divadlo. Funguje zpěv za postavou? Jaké je propojení s příběhem? Písně jsou příliš dlouhé, nic se v nich neudá. Sympatická existence, pěkné hraní s loutkami – hlas a animace se setkaly. Pro někoho spíše exhibice. Benefiční představení. Příběh špatně pochopitelný. Až ve scéně po svléknutí šatů se propojily obě složky. Nějakou dobu jsme nevěděli, o co kráčí, pak se objevila ta osmdesátiletá La Kantýna, celé se to najednou zdálo být někde mezi snem a skutečností, napadal třeba Márquez. Produkce patří k divadlu čtvrtého proudu – divadlo, které si nedělá problémy s odůvodněním, propojením využitých prvků, co je divácky vděčné, to je použito. Pointa byla vyřazena už u vchodu – tomatová šťáva, pak štamgasti jako rajčata. Špatné bylo svícení, krabici je třeba svítit zevnitř. Klíčem snad mohly být zážitky smyslů, dojmů – rajčatová šťáva, rozstříkovaná vůně, hudba lahodící uchu, huře viditelná, ale výtvarně zajímavé loutky. Složitá stavba, rozstříhanost měla do něčeho vyplýnout. Nestalo se.

frk

:semináře:

P - PROBOUZENÍ SPÍCÍ ENERGIE

Seminář L Loutka a hlas

Dodělávali jsme si dnes naše loutky. To nám zabralo hodně velkou většinu semináře. Mimoto přišli Valderoňáci a přinesli nám časopisy. Vypadá to, že náš seminář, bohužel, nebude mít představení. Velká to škoda.

Agent Tačud

Seminář Z – ZVÍŘÁTKA

Nejdřív jsem hrál s vlastnoručně vyrobenými loutkami příběh. A pak jsem šli ven a hráli jsme bombu, bublinu a vyskočil. Potom jsme šli dovnitř na přestávku. A pak jsme šli ven a tam jsme sádrouvali masky a korálkovali ještěřky. Moc se mi to líbilo

TNEGA YNJAT

Seminář J - Javajka

Mášenska se omlouvá za chybu s nitěmi a jehlami. Nemůžu mít uši všude a tlapyk mám i přes svých devět životů bolavé. Dnes měly být hotové loutky. Většina z nich ještě hotová nebyla. Měli jsme cvičit na závěrečné představení... Moc jsme necvičili. Šli jsme a šli... zase... Už máme i pejska... Lea neustále připomíná, že zbývá málo času... Seminaristé to berou s nadhledem. Tedy zatím.

S pozdravem Vaše Mášenska

Seminář P Probouzení spící energie

Včera a dnes jsme urazili velký kus cesty. Pokročili jsme až k sestavení marionety, jedna už i dokonce visí - na provázcích. Opět jsme se neobešli bez úrazu. Jeden spolupracovník již šikovně provrtal ručičku...ovšem včetně své. Dozvěděli jsme se recept k přípravě dřeva na marionety. Pan Watzl vaří dřevo v papírňáku. Jaké to zajímavé zkušenosti.

Bigy

Byl jsem zaskočený. Já jsem ve středu před LCH poslední představení v Hradci Králové na festivalu a už jsem se chystal na prázdniny. No a večer mi volal Karel, jestli bych nemoh zaskočít, že nestíhá. Ze je nemocnej, a tak jsem řek dobře. O původní koncepci semináře jsem nic podstatného nevěděl. Nicméně i ty studenti se to dozvěděli pozdě, takže některé rekvizity, který měli mít, tak neměli. Takže jsem to převzal a v podstatě z toho zůstala hlavně jednoduchá marioneta. Ale to byl Karlův cíl, takže v podstatě jsem jeho plán dodržel.

Jak naplňujete váš seminární čas, co děláte?

Se studentama jsme se dohodli, jestli chtějí víc teorie nebo praxe. Oni řvali, že praxe. No a ukázaly se některé problémy, a to vlastně stojí veškerý čas. Seminaristé mají různé úrovně. Nemyslím duševní, myslím zkušenostní s loutkami. Mám tam dva výtěčníky, kteří už mají dlouholetou praxi (skoro tak dlouhou jako já) a dělali spoustu druhů loutek a nic pro ně není problém. Pak jsou tam úplný začátečníci, který nikdy nic nedělali. A tak je asi největší problém, zapojit všechny. Tak, aby to bavilo ty zkušený a aby to nebyla moc velká kláda pro ty, co začínají. Další věc je, že nejsou připravený. Sice si přivezli kudly, ale s těma se mnohdy nedá moc řežat. Já je obdivuju, že s tím dělají, protože po dvou dnech budou samá modřina. Tak doufám, že se nikdo nezraní, že nepojedem na šíti. Protože i když jsme na zdrávce, tak ani nevím, jestli je tam lékárnička.

Jaké úkoly konkrétně v semináři řešíte?

Samozřejmě lafka se musí nastavit podle těch, co toho nejvíce umějí, takže to mám zatím vymyšlený tak, že ty začínající budou s tou jednou nebo dvěma figurami k etudě bojovat celý týden. Razím takovou zásadu, že loutka by neměla hrát bez jakýkoliv scény. Všecko kolem hraje a tak by v tom loutka měla být integrální. Každý si měl vymyslet nějakou etudku a k tomu marionety. Někdě dělá jednu, někdo dvě, podle možností. Ale jsou tam lidi, který to zkrátka velmi rychle. Takže mám ještě tajný záložní plán. Že bychom asi dneska vyrazili do parku za Zdrávkou. Tam po nedávném větru je spousta popadaných

klacků a ulámaných stromů. Takže uděláme zase marionety, ale budeme vycházet z nalezeného materiálu a tvaru. Protože loutky, co se momentálně vyrábí, budou mít kolem 30-ti cm, tak jsem si říkal, že bychom zkusil z větví udělat třeba 60 - 100 cm velké panáky. No a na závěr bych chtěl, aby zahráli dvě tři etudy. Buť neuměle, ale je to jakási tečka, pointa, ke který by to měli směřovat. Já je samozřejmě nebudu nutit, aby zahráli, ale budu rád, když se na závěr předvedou.

Váš seminář má podtitul „Probouzení spící energie“. Přemýšlel jste o něm?

Karel mi ho nestačil nějak vysvětlit. Takže jsem přemýšlel, ale pak jsem prostě skočil do vody a plavu, jak umím. Naštěstí mám zkušenosti, takže můžu zaskočít a ukázat jim, jak se to dělá. A to je taky věc, co ty seminaristé chtějí, ukázat to. Spíš než nějaký slova. Protože když nemají zkušenost, řežou řežou a vono jim to utíká a porporce se začnou bortit. Takže já to беру tak, že je potřeba je nastartovat, kdyby to chtěli dělat, tak aby věděli, jak na to. Holt řežat už se musej naučit sami. To se prostě za tejdén nenaučej, i kdyby se zjančili. Ale vidím na nich takovou tu čistou radost z tvorby. A to si myslím, že je úplně nejlepší základ k téhle práci. Prostě pokud nás to neteší, tak to nemůžeme dělat, i kdybychom to sebelíp uměli.

Ptala se Kuna

12

:semináře:

ANKETA "K čemu jsou semináře?"

Jakub Mlád (18)

1. 13 až 14
2. Hlavně moc dobré přátele a zážitky.
3. Studené pivo

H. K. (?)

1. 17? Možná i více.
2. Kromě kamarádů, inspiraci i konkrétní nápady a odborné rady. Těch není nikdy dost. Díky!
3. Určitě seminář výroby primitivnějších hudebních nástrojů a zvuků. Těch není v loutkařině nikdy dost. Bez nich je inscenace hluchá.

Martina Hartmannová (stará kukuřice)

1. Asi 20.
2. Téměř vždy mi splnily očekávání. Vždy mě nakoply k dobrým předsevzetím, která jsem nedodržela, a proto jsem se hlásila do seminářů (hlavně hlasových) znovu a znovu. A objevily mi spoustu užasných lidí, které bych asi jinde nepoznala.
3. Dobrý kafe.

Mgr. Kudlářková (21)

1. 9 - 10
2. Loutkářské kamarády, nebat se předvádět cizím (odpoutat), první pivo, první láska, první joint...pak asi rozvoj hereckého umu, ne?
3. V nabídce seminářů asi nic, ale chybí společná hospoda. PS: Valderon by měl vyhlásit náhradu za Kačenku!!!

XY (17)

1. 5
2. Nové přátele, nové zkušenosti, pomoc a rady od odborníků, nové možnosti.
3. Myslím, že v seminářích nic nechybí. Všichni se snaží, aby si mohl každý vybrat podle sebe a lektoři jsou úžasní.

Veronika (16)

1. Jsem tu poprvé.
2. Postupně se vzdělávám...
3. Nejsem si ničeho vědoma.

František (38)

1. 7
2. Naučil jsem se, že dramaturgie je kostura, na kterou se nahazuje ostatní. Že tvorba divadla a stavba věty se tak moc neliší. A že sebelépe vykonstruované divadlo nefunguje, když chybí to NĚCO navíc. A taky, že nejsem nejchytřejší, nejchytřejší je Luděk
3. Už ne. Už jsem zase nejchytřejší, tak do nich nechodím.

13

Verča (22)

1. 9
2. Naučila jsem se žonglovat, poprvé jsem tady držela maríase a naučila se s ním nějak pracovat a hlavně mě mi daly spoustu nových přátel!
3. Jirka Vyšehrad a Honza Matásek - tedy hudební seminář.

Dominik (18) ne dobře (33) dobře skoro (34)

1. 1
2. Naučil jsem se řežat uši (loutek), trochu tedy, byly to moje první, čím něco o dřevu a konečně vím, jak se upevňuje loutce drát do hlavy a jak mají být dlouhé nohy. Skvělý. Super. Příští rok by měl být zase.
3. Čas.

Anonymous

1. Jsem zde poprvé
2. Zatím si uvědomuji, že je potřeba umět pořádně mluvit.

Myrdovník, Hartmann, Paleček (1952 - to není počet let, nýbrž „děť ražděňja“)

1. 25?
2. Pociť souznění, naplnění, umění vnímat v pochopení souvislosti, možnost seberozvíjení a laskavost lidí.
3. Seminář pro loutkáře - důchodce (opakovací)

Anonymous

1. 2
2. Celkově mne posunuly vpřed (v rámci loutkového divadla)
3. Letos hudební seminář...ale mně osobně ani moc nechybí.

:semináře:

Seminář T - Tělo a pohyb

Sešli se v 08:29. Všichni poměrně svěží. Až na lektora. Zatímco si rozcvičovali vlastní těla, venku svítilo slunce a nebe bylo bez mráčků. Jenže jim nešlo o to dostat se do nebe, ale do tajů divadla, při kterém se nemluví. A tak „makali“. Sedli si na zem, do kruhu, a obdivovali mikroténové pytlíky a igelitové tašky. Užasli nad jejich krásou a půvabem. Dali si pauzu. Potom chodili a zakopávali. Brkali. Pohřbili jednoho seminaristu, ale pak to zrušili, protože chtěli, aby s nimi byl dál. Zase si dali pauzu. Udělali skicu do projektu „DOBA PLASTOVÁ“. A bylo jim fajn.

Agent MIM

Seminář D – divadlo na papíře.

Taky by se mohl jmenovat PP – papírové pohlázení. Na stěnách a lavicích ještě můžete vidět příběhy čar, ale já se s laskavým svolením zúčastněných vlouduil na předvádění příběhů ze života papíru. Na stole leží papír. Ožívá. Dá se do pohybu. Opatrná chůze, váhání. Prohlíží si hloubku z lavice na podlahu. Rozběhne se. Skočí. Letí. Užívá si letu. Vráží do tabule. Rozmouchlá se o tabuli. Cítíme jeho bolest. Padá. Sbírá se. Je zraněný a zničený. Plazí se na lavici. Strašně mu přejeme, aby se vzbudil. Pokouší se zvednout. Je nám ho líto. Znovu se opatrně přiblíží k okraji lavice. Ale ne. Už znovu neskočí. Lehá si jako na začátku. Jenže už je zmuchlaný. A už neskočí. Je nám smutno. Etudy vytvářeli včera, ale dnes je znovu zahráli pro Veroniku (která včera nebyla), a tak jsem jich část mohl vidět i já. A, světe div se, dnes prý byly jiné.

„Tak je to vždycky, když vzniká něco nového. Nejdřív je skica. Pak se na ní pracuje. Vlastně nevíte, ve které fázi je to právě ono. Některým kouskům svědčí další zkoušení, u některých se sejme ten pel nového a nic lepšího další přezkušování nepřinese. Někomu svědčí improvizovat, někdo má raději vše zažité, vyzkoušené.“ Hanka Voříšková se ptá, komentuje, otevírá další možnosti, chválí, děkuje. Tak je mi líto, že nejsem úplně uvnitř a nemůžu si takhle užít celý týden. Původním tématem byly olympijské hry. Ale objevily se životní příběhy i opravdový minimalismus. Kluci běžně vytvářejí takové papírové trháky – drsnárny a najednou se vyloupne taková citovka, že chytá za srdce i zkušené seminaristky. I Hanku. Seminaristé objevili možnosti papíru a listy v jejich rukou ožívají mnohem více než loutky v některých představeních. Viděl jsem a snad pochopil víc, ale nemůžu vám všechno prozradit. Těšte se na prezentaci v divadle. Já se těším.

frk

Seminář M – Maňásek

Maňásky jsem zastihl v plné práci. V místnosti je trochu dusno, protože pod okny se bagruje a okna musí být zavřená. Martina Hartmanová má situaci pevně v rukou. Za paravánem dva loutkoherci. Nad paravánem Marjána zametá a drhne podlahu. Bára pořád couvá. Dnes se pracuje s rekvizitou. Záminkou pro scénky jsou jednoduché dialogy, např.: Kam jdeš? Nikam. Kdy se vrátíš? Nevím! Ostatní sedí vepředu, radí, vymýšlejí, vylepšují. Když se Martina nedívá, házejí po sobě bombóny. Najednou se dva vrhnou za paraván a zvučí a ruší (vlastně ruchují).

Plám se nejbližšího seminaristy asi třináctiletého: „Není to trochu nuda, když jen pozorujete?“ Sjede mě opovrhlivým pohledem: „My se přece střídáme. A takhle zepředu se hodně poučíme.“ Na paravánu se švec chystá do hospody. „A co kdybys ji tím korbelem na konci praštil?“ navrhuje lektorka. „Zase to násilí,“ povzdechne si seminaristka. „Jenže těm maňáskům tak sluší,“ směje se Martina. Když herce bolí ruce, nastane střídání. Taky bagrista má přestávku a tak se rychle vpuští dovnitř vzduch.

Nad paravánem se lákají zájci na mrkev. Martin má ideální hlas, mohl by dabovat Disneyovky. Kdo mluví, ten se hýbe. Nelepi se na prkénko. Maňásek táhne rekvizitu ze země (to on může). Herci hezky spolupracují. Ale neumějí ohnout loketní kost v polovině, to je u loutkářů častá vada. Maňásková abeceda se všim všudy.

frk

14

:semináře:

OČIMA LOUTEK

...vezmeš si mě?

Den konverzace

...a dudlík znáš?

Můžu si tě nechat?

Pracovnice odboru investic MÚ na koberečku

pracovnice: "Já jsem přes zelen, musíte vedle..."

DOBY VÁLKY: Konečně se dočkáme, že se v Československu začne používat slovo "loutkař".
I stravy loutek.

15

KOKpit bullwahr

